

KOKEN VOOR DE KEIZER

MARLOES MORSHUIS

KOKEN VOOR DE KEIZER

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Voor Ibo en Ties

© 2015 Marloes Morshuis

Omslag: Doesjka Bramlage

Boekverzorging: Marc Suvaal, Lemniscaat

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v., Vijverlaan 48,

3062 HL Rotterdam, 2015

ISBN 978 90 477 0765 3

NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Inhoud

<i>(Wat ik eerst wil zeggen)</i> De Witte Rots	7
De mangodief	11
Koken voor de keizer	17
Recepten van de zeven wereldzeeën	29
Mangomousse met chocoladeschotsen	37
Over muizen en kruiden	49
Rode spetters	57
Het verborgen huis	67
Vals spel	77
Alles weg	85
Hanenbek	97
De scheepskok	107
Een walgelijke grap	117
Trouwplannen	127
Wisseltruc	139
Het banket	155
De finale	165
Het kraaiennest	177
Recepten van de zeven wereldzeeën: zo maak je ze	195

Wat ik eerst wil zeggen

De Witte Rots

De meeuwen zijn ook al wakker. Ver op zee cirkelen ze in een wolk om de Witte Rots. Ze krijsen zo hard dat ik ze hier op het strand kan horen. Die schijtmeeuwen zijn de enige levende wezens op de rots voor de kust van ons eiland Minelotte. En de gevangenen natuurlijk. Duizenden meeuwen en honderden gevangenen. Ik hoop maar dat de meeuwen niet alleen de rotsen wit schijten, maar ook eieren leggen. Dan hebben mijn ouders in ieder geval iets te eten. Weet je wat ze hebben misdaan? Iets gekookt wat de keizer niet lekker vond.

Vandaag is het precies twee jaar geleden dat mijn moeder naar de Rots werd verbannen. Mijn vader zat er toen al een jaar en mijn zusje Lori en ik bleven alleen achter.

We zijn niet de enigen hoor: heel veel kinderen zijn alleen op Minelotte. De meesten wonen in het weeshuis. Daar wilden ze ons ook heen sturen toen we ons oude huis werden uitgezet, maar iedereen weet dat de kinderen daar hongerlijden en kolen moeten hakken. Stel je voor, Lori in de mijnen van de keizer. Ze was toen pas zes! We trokken weg uit de stad, naar het strand in het westen. Al snel waren we met z'n vieren. In de heuvels vond ik Pieke en Remo. Ze waren ontsnapt uit het weeshuis en zo dun dat je hun botten kon tellen.

We hebben het best goed samen, voor zover dat kan op een eiland waar keizer Linus I aan de macht is. Papa en mama vertelden vaak hoe fijn Minelotte was toen de oude koning Limbert nog leefde. Jammer dat die dood ging vlak voordat ik werd geboren, elf jaar geleden. Zijn enige zoon Linus kroonde zich meteen tot keizer en nu is dit een eiland vol honger, armoe en stomme regels. Het ergste is dat de raadsheer sinds een paar jaar mensen oppakt die moeten koken voor de keizer. Wie de keizer teleurstelt, wordt voor straf afgevoerd naar de Witte Rots. En dat is altijd, want de keizer lust niets. De hofkok was de eerste en nu vaart de schipper bijna iedere week wel iemand naar de Rots.

En waarom? Het schijnt dat Linus wil trouwen, maar dat zijn geliefde Ilana dat weigert zolang hij alleen witte broodjes met suiker eet. Dat snap ik wel, wie wil nou zo'n verwende papzak als man? Maar waarom moeten de mensen van Minelotte daarvoor boeten?

Ik ben in het kraaiennest van ons huis aan het strand geklommen om naar de Witte Rots te kijken. Eerst woonden we in een hutje, maar dat stortte in na een zware storm. Gelukkig voor ons kwakte de wind de resten van een schip op het strand. We bouwden een nieuw huis dat op een boot lijkt, met een mast, een touwladder en zeilen als gordijnen. Konden we er maar mee naar de Witte Rots varen en iedereen redden.

Zouden mijn ouders me wel herkennen, als ze me konden zien? Ik ben een stuk langer dan twee jaar geleden. Magerder, maar sterker. Mijn vel is bruiner door de zon en mijn lange haar gebleekt door het zout van de zee. Maar verder ben ik dezelfde Mick.

Ik wil roepen, maar dan maak ik Lori, Pieke en Remo misschien wakker. Die hoeven niet te weten dat ik hier ben. Dus ik fluister. Ik weet wel dat papa en mama me niet kunnen horen, ik ben niet gek. Maar het kan toch geen kwaad? Misschien neemt de wind mijn woorden wel mee.

Papa, mama, psst! Zien jullie me zwaaien?

Ik wou even zeggen dat jullie je geen zorgen hoeven te maken over ons. Er is genoeg te eten in de heuvels. Weet je nog, mama, dat we altijd over het eiland zwierven en je me leerde wat eetbaar is? En Remo kan goed vissen, die woont ook bij ons. En Pieke.

Ik wil jullie iets vragen. Weten jullie nog hoe het ruikt als de mango's in de paleistuin rijp zijn? Die zoete lucht in de steegjes bij het paleis? Ze zijn nu rijp en de keizer laat ze verrotten om ons te pesten. Het slaat nergens op dat hij bijna alle mangobomen op het eiland heeft laten omhakken. Hij kan het gewoon niet uitstaan dat de mensen mango's lekker vinden, terwijl hij niets lust. Dus ik ga ze plukken. Vorig jaar durfde ik nog niet, maar nu ben ik veel sterker en groter. Papa, je zou mijn spierballen eens moeten voelen! Maak je geen zorgen, ik weet precies waar ik de paleismuur over kan en hoe de soldaten wachtlopen. Remo en Pieke zijn boos omdat ze het te gevaarlijk vinden, maar jullie begrijpen me toch wel?

De mangodief

Mijn eerste fout is dat ik niet weet dat soldaten ook van mango's houden.

Mijn tweede dat ik niet vlucht als ik in de verte lichtjes zie.

Mijn ergste fout is dat ik de verkeerde boom kies om in te schuilen.

De tak waarop ik sta, is zo dun dat hij doorbuigt. Ik weeg niet veel, maar de volle zak mango's op mijn rug is zwaar. Hoger durf ik niet te klimmen.

'Hier kunnen we wel plukken,' hoor ik een zware stem zeggen. Het klinkt dichtbij, alsof hij onder de boom staat waarin ik me verstop.

'Wat als ze ons pakken?' Nummer twee heeft een rare piepstem.

'Er is hier toch niemand? Wat ben je toch een schijtluis. Ga terug naar het wachthuis als je niet durft, of beter nog, naar je mammië, dan kan ze je een bordje pap geven.'

'Ik durf wel.'

'O ja? Klim eens in de boom dan!'

'Klimmen? Ben jij gek? Rijpe mango's kun je zo uit de boom schudden.'

Meteen beweegt de boom. Ik sla mijn armen om het

stammetje en klem me stevig vast. Mijn linkerhand grijpt in iets ronds en papierachtigs. Twee seconden later staat mijn duim in brand. Vlak bij mijn hoofd klinkt woedend gezoem. Ik knijp mijn ogen stijf dicht, pers mijn lippen op elkaar en hoop heel hard dat wespen niet van elfjarige magere jongens houden.

Pats, daar steekt er een midden in mijn wang, de angel zet als een gloeiende naald de linkerhelft van mijn gezicht in brand. Ik houd de stam vast, denk aan de zee, de mango's, Lori, aan alles behalve de razende beesten om me heen. Au! Een steek dwars door mijn hemd in mijn schouder. Ik klem mijn kiezen op elkaar om niet te gillen en voel hoe de tranen zich door mijn dichte ogen naar buiten persen. Als er wespen in mijn oren kruipen, laat ik los. Ik val dwars door de takken tot ik met een harde smak op de grond knal. Voor mijn neus dansen wazige sterretjes. En iets dat lijkt op soldatenlaarzen.

‘Kijk, dat is een goede oogst!’ zegt de langste.

‘Ik zei toch dat schudden werkte,’ grijnst de ander. Hij ziet eruit als een vette kabouter die al te veel mango's heeft gegeten.

De takken hebben me flink geschramd, de steken prikken gemeen en ik ben duizelig door de klap. Een van de soldaten port met zijn schoen in mijn zij. ‘Sta eens op, jochie.’

‘Wespennest,’ fluister ik.

‘Ja hoor, tuurlijk. Hou die smoesjes maar voor je, kleine dief!’

Ik hoor gezoem, maar of dat de wespen zijn of mijn duizeligheid weet ik niet. Waarschijnlijk allebei. ‘Wespennest!’ roep ik.

Nu kijken de twee mannen omhoog. De kabouter geeft

een schreeuw en rent richting het paleis. Ik sta op, klaar om heel hard de andere kant op te sjezen, naar de muur, naar ons huis op het strand. Maar de lange grijpt mijn arm en begint ook te rennen. Hij maakt grote stappen met zijn lange benen. Ik glijd uit over mango's die in het gras liggen te rotten, maar hij stopt niet en sleurt me verder. Ik heb geen tijd om bang te zijn. En trouwens, ze gooien toch geen kinderen in de Haaibaai?

Eindelijk bereiken we het wachthuis van de soldaten aan de voorkant van het paleis. De kabouter staat al in de deuropening te wachten en slaat de deur achter ons dicht.

‘Ontsnapt!’ roept de lange. ‘Dat scheelde niet veel.’

Ontsnapt? Ik ben banger voor de vier soldaten die om me heen staan dan voor de wespen.

‘Wat hebben jullie nu gevangen?’ vraagt de oudste. Zijn haren zijn grijs en hij ziet eruit alsof we hem wakker hebben gemaakt. Hij kijkt niet blij. De lange buigt voorover. Zijn adem ruikt naar rotte mango's.

‘Wat deed je daar in de tuin, jongen?’

‘Bloemen plukken voor de keizer.’

‘Het is een grapjas!’ roept de lange tegen de anderen.

‘Het lachen zal hem wel vergaan als hij in de mijnen werkt,’ broemt de oude.

‘Als hij in de Haaibaai zwemt, bedoel je!’ De piepstem van de kabouter doet pijn aan mijn oren. ‘Jij wilde stiekem mango's plukken hè, geef maar toe!’

Nee, ik zat in een mangoboom om vis te vangen. Wat een licht. Maar het lijkt me niet slim om de soldaten nog bozer te maken, dus ik knik braaf.

‘Wat deden jullie eigenlijk in de boomgaard?’ vraagt de oude ineens aan de lange en de kabouter. Die kijkt ongemakkelijk en de wangen van de lange worden knalrood.

‘Wachtlopen natuurlijk! Wat anders? Wil je soms zeggen dat wij ook mango’s wilden gappen?’

‘Nou, ik heb jullie nog nooit vrijwillig zien wachtlopen, dus dat zou best kunnen, ja.’

De kabouter geeft de oudere soldaat een duw. ‘Wat wil je nou, ouwe? Jij ligt hier een beetje je roes uit te slapen, terwijl wij als goede soldaten wachtlopen en zelfs een verdachte oppakken. Durf jij ons te beschuldigen?’ Hij geeft de oude nog een duw.

Dat gaat goed! Maak maar ruzie, dan kan ik er misschien tussenuit piepen. Ik kijk naar de deur en doe vast een heel klein stapje die kant op.

‘Vergeet het maar,’ klinkt een scherpe stem. De vierde soldaat heeft al die tijd zwijgend toegekeken, maar is nu in twee stappen bij mij. Hij pakt me bij de schouders en smijt me op een stoel.

‘Zitten jij. En jullie, ophouden,’ zegt hij tegen de andere soldaten. Die zijn meteen stil.

‘Naam?’ vraagt hij aan mij.

‘Mick.’

‘Ouders?’

Ik knik richting de zee.

‘Aha, een familie van rotzooischoppers. Nou Mick, misschien zie je ze sneller dan je denkt. Tenminste, als je goed kunt zwemmen.’ Hij begint keihard te lachen. De rest doet al snel met hem mee.

‘Ik moet voor mijn zusje zorgen,’ zeg ik. ‘Ze is pas acht.’

‘Dan was dit niet zo’n slimme actie van je. Gelukkig heeft onze keizer voor een prachtig weeshuis gezorgd, daar zijn verse kinderen altijd welkom,’ zegt de oude soldaat, die er ineens een stuk wakkerder uitziet. Hij trekt

me omhoog uit mijn stoel. ‘Bedtijd, jongen. Morgen beslist de keizer wel wat er met je moet gebeuren.’

Het is de eerste keer dat ik in het paleis kom. Van buiten is het van wit marmer met gouden koepels op de vier torens en ik dacht dat het van binnen net zo mooi zou zijn, met ingelegde vloeren, plafonds zo hoog als de hemel en brede marmeren trappen. Maar de donkere gangen waar de soldaat mij doorheen duwt, lijken meer een onderaardse grot. Het licht van de fakkel die hij in zijn handen heeft, weerspiegelt in het vocht dat van de muren druipt. We dalen twee trappen af. Ze zijn steil. Ik moet met mijn handen steun zoeken bij de brokkelige muren, want ik ben nog steeds duizelig. De kille lucht in de gangen kruipt onder mijn hemd en ik begin te klappertanden. Ik wist niet dat er zulke koude plekken op ons eiland waren. Eindelijk stopt de soldaat bij een zware houten deur. Hij zet zijn fakkel in een houder en opent de deur met een van de sleutels die aan zijn riem hangen.

‘Mijn zusje is heel bang als ik er niet ben wanneer ze wakker wordt,’ probeer ik nog. Hij duwt me naar binnen en trekt zonder iets te zeggen de deur dicht. Ik hoor de sleutel knarsen in het slot, voetstappen die zich verwijderen. Dan is het stil.

Koken voor de keizer

Alles om me heen is zwart, koud en hard. Met mijn handen tast ik over de vloer, op zoek naar een bed of op z'n minst een deken, maar ik voel alleen slijmerige stenen. Ik krul me op in het droogste hoekje. De muur prikt in mijn rug en mijn knieën stoten tegen mijn kin, zo hard ril ik.

O Lori, je kunt me niet horen, maar het spijt me zo! Je hebt wel pech met je familie, zusje. Papa en mama verbannen door de keizer, je broer in de kerkers van het paleis. Gelukkig zijn Pieke en Remo er, anders was je helemaal alleen op de wereld. Ik weet zeker dat zij voor je zorgen als ik niet terugkom. Je went er wel aan om vis te eten. Remo vangt de lekkerste! En Pieke kan je vast beter troosten dan ik. Ik weet wel hoe erg je papa en mama mist, dat je iedere nacht huilt in je slaap, maar wat kan ik zeggen om dat beter te maken? Als ik niet terugkom, kijk dan maar in Piekes ogen als je verdrietig bent. Dat helpt.

De tranen die over mijn wangen lopen, voelen zo lekker warm dat ik ze niet wegveeg. Ik trek mijn benen nog hoger op, denk aan Lori, aan de ogen van Pieke, zo groen als de Minelotse zee, aan de avonden met papa en mama in onze tuin met de grote walnotenboom. Er komen nog veel meer tranen. Dan schiet ik overeind. Mijn elleboog schaaft

langs de muur en mijn hoofd knalt tegen een uitstekende steen, maar het kan me niet schelen. Stop, Mick! Eén: Lori kan je niet horen. Zij ligt ver weg in haar lekkere hangmat in jullie boothuis. Jij zit onder de grond in een kerker. En twee: als je zo zielig gaat zitten doen, kun je beter meteen in de Haaibaai springen.

Het water om de Witte Rots heet officieel 'Linus I-baai', maar iedereen noemt het de Haaibaai. Als de schipper naar de Witte Rots vaart omdat er weer iemand verbannen is, gaan er altijd soldaten mee die stukken vlees in het water gooien zodat er genoeg haaien in de buurt blijven. Zo zijn er geen bewakers nodig op de Rots. Soms gooien ze ook mensen in het water, dieven die van de keizer hebben gestolen. Maar toch geen mangodieven van elf? Of wel? Ik moet hier weg!

Het zwart lijkt iets minder zwart. Zijn mijn ogen gewend aan het donker, of komt er ergens licht binnen? Ik kijk omhoog. Helemaal bovenin schemert een grijs rechthoekje. Een raam! Het zit een paar meter hoog en is heel klein, maar ik ben heel mager en lenig. Mijn handen strijken over de muren, voelen ribbels en punten. Stukje voor stukje klauter ik tegen de muur omhoog. Mijn hart bonkt, mijn vingers beginnen te trillen en ik kan me niet meer voorstellen dat ik het net koud had. Ik druk me stijf tegen de muur, omhoog kijken durf ik niet. Maar de schimmel-lucht is al minder sterk dan op de grond, dat betekent frisse lucht. Het raampje moet in de buurt zijn. Ik stoot tegen een rand. Gehaald! Dag soldaten, dag keizer, Mick gaat ervandoor!

Ik werk me verder omhoog, maar dan sluiten mijn vingers zich om iets koude en ronds. Tralies. Sukkel. Dacht je nu echt dat er een open raampje in een kerker zit? Dat

jij de enige bent die handig genoeg is om tegen een paar meter muur op te klimmen? Ik kan niet meer en ineens klauwt mijn hand in de leegte, schiet mijn voet van de richel en smak ik op de stenen vloer. Dat is mijn tweede val vandaag. Voorzichtig beweeg ik mijn armen en benen. Niets gebroken, maar dat is het enige goede nieuws. Ik sleep mezelf naar de deur en rammel aan de dikke ijzeren klink. Dicht. Dan val ik voor de derde keer vandaag. Dit keer sta ik niet meer op.

Een rots probeert me opzij te duwen. ‘Opstaan luiwammes!’ hoor ik in de verte.

Rotsen praten niet. Ik steek mijn handen uit. Hout. Ik lig voor de deur. Die beweegt weer. Ze komen me halen! Ik rol naar achter en meteen zwaait de deur open. Het licht van de fakkels doet pijn aan mijn ogen. De soldaat die hem vasthoudt, heb ik nog niet eerder gezien, hij ziet er een stuk dreigender uit dan dat stelletje van vannacht. Met een klap zet hij een kan water op de grond. ‘Knap jezelf wat op, zo kun je niet voor de keizer verschijnen!’

Ik neem een paar flinke slokken. Het smaakt als gebruikt badwater, maar het lijkt me geen goed moment om daarover te klagen. Ik gooi wat water in mijn gezicht en met mijn vingers probeer ik mijn haren te kammen. Een prinsje word ik er niet van, maar beter kan ik het niet maken.

De soldaat blijft in de deuropening staan.

‘Opschieten. De keizer houdt niet van wachten.’ Hij trekt me aan mijn hemd omhoog en duwt me naar buiten. Ik heb nog steeds geen woord gezegd, mijn tong voelt dik en droog ondanks het water en deze soldaat kijkt alsof hij niet van grapjes houdt en ook niet van mangodieven. Hij

gooit de deur achter me dicht. We lopen weer door de gangen, die overdag even donker zijn als 's nachts.

Pas twee trappen hoger begint het paleis een beetje op een paleis te lijken. De gangen zijn breder, door hoge ramen met gekleurd glas stroomt licht naar binnen. Op de vloer dansen paarse, rode en oranje vlekjes, maar ik word er niet vrolijk van. We komen bij een hoge houten deur waarin het wapen van Minelotte is gegraveerd. Ik denk dat het niet lang meer duurt voor ik keizer Linus I ga ontmoeten.

De soldaat klopt en de grote deur gaat krakend open. In de deuropening staat een lakei in een apenpakje. Een pofbroek, rode kousen en witte pruik. Ik moet bijna lachen. Hij kijkt alsof ik een vies insect ben dat onder een steen vandaan is gekropen. Zo voel ik me ook.

‘Vannacht betrapt bij het stelen van mango’s,’ zegt de soldaat tegen hem. Hij duwt mij de zaal in. Die is prachtig, met een glimmende houten vloer en een beschilderd plafond, maar ik ben niet in de stemming om daarvan te genieten. Aan het andere eind van de zaal staat de troon met daarop keizer Linus. Zijn ogen verdwijnen bijna tussen zijn pafferige gepoederde wangen en de pruik met bruin haar die half over zijn voorhoofd is gezakt. Hij hangt onderuit in de kussens waarmee de houten troon is volgestouwd en kijkt verveeld uit het raam terwijl hij met de staartjes speelt die aan zijn lange bontmantel hangen. Naast de troon staat een lange magere man die mij strak aankijkt. Zijn dunne lippen zien eruit alsof ze nooit lachen. Zelfs zijn snor ziet er streng uit, smal en recht, alsof hij met een liniaal een streep onder zijn neus heeft getrokken. Ik heb hem wel eens eerder gezien, hij is altijd in de buurt als de keizer buiten het paleis komt. De raadsheer.

De mensen op het eiland zijn bang voor hem. Ik begrijp wel waarom.

Langzaam loop ik hun kant op. Ja, oké, ik doe het bijna in mijn broek, daar lieg ik niet over. De keizer fleurt op als hij mij ziet. Hij gaat wat rechterop zitten en trekt zijn mantel dicht.

‘Wie is dat?’ vraagt hij aan de lakei, die met me is mee-gelopen.

‘Hij heet Mick, sire. Hij probeerde vannacht uw mango’s te stelen.’

‘Weet hij niet hoe ongezond mango’s zijn?’

‘Dat zou u aan hem moeten vragen, sire.’

‘Zeg jongeman, weet jij niet hoe ongezond mango’s zijn?’

Ik kijk naar de lakei naast me. Moet ik antwoord geven of mijn mond houden?

‘Spreek als de keizer een vraag stelt!’

Antwoord geven dus. Maar wat kan ik het beste zeggen?

‘Ik dacht dat in mango’s veel vitamines zaten, sire, en wij hadden honger. Omdat de mango’s in de paleistuin niet opgegeten worden, dacht ik dat het geen kwaad kon.’

De keizer kijkt mij verbijsterd aan. ‘Denk jij dat ik de mangobomen op het eiland voor niets heb laten omhakken? Twijfel jij eraan dat ik weet wat goed is voor mijn volk?’ Ik zie rode vlekken opkomen onder het witte poeder op zijn wangen. ‘Misschien moet jij maar keizer worden, als jij het beter weet dan ik.’

Hij staat op van zijn troon. ‘Weet je wat, ik maak meteen plaats voor je. Kom maar lekker hier zitten. Dat wil je toch zo graag, keizertje spelen?’

Ik kijk hulpeloos naar de lakei naast me, maar die kijkt

strak voor zich uit. Het lijkt me niet slim om in te gaan op het aanbod van de keizer. Iets met hoogverraad, en zo.

‘Nee dank u, sire, u bent de keizer. Ik heb me vergist.’ Het kost me moeite om dat te zeggen, maar de gedachte aan de scherpe tanden van haaien helpt. De keizer gaat weer zitten.

‘Het omhakken van de mangobomen was een van de moeilijke beslissingen die ik in het belang van mijn volk moest nemen. Maar waardering, ho maar! Alleen wij keizers zelf weten hoe zwaar ons lot is.’ Hij verzinkt in gepeins en staart weer uit het raam. De minuten tikken weg. Ik denk aan Lori, Pieke en Remo. Zijn ze al naar me op zoek? Zouden ze raden dat ik toch mango’s ben gaan plukken? Staan ze hier vlakbij voor de paleispoort op me te wachten? Het kan wel eens een tijdje duren voor ik daardoor naar buiten loop.

Ik weet niet goed wat ik moet doen en staar maar een beetje naar mijn blote voeten. Mijn tenen zitten onder de drab en plakken aan elkaar door de mangoprut. Ik probeer ze los te wiebelen, maar dan begint de keizer weer te praten.

‘Wat moet ik met jou, mangodief? Iedereen op Minelotte weet de straf die staat op stelen van de keizer: een zwempartijtje in mijn mooie Linusbaai. Noemen jullie die niet de Haaibaai? Maar je bent nog een kind en ik ben in een goede bui vandaag.’

Zie je wel, keizer Linus is niet zo wreed als iedereen denkt!

‘Ik weet het goed gemaakt: een jaar dwangarbeid in de mijnen en we praten nergens meer over. Ja, dat is een mooie straf,’ mompelt de keizer meer tegen zichzelf dan tegen mij. Dat vind ik helemaal niet. Ik heb de gevangenen

gezien die in de mijnen werken, ze zien eruit als skeletten met een zwart velletje van het kolenstof. Iedereen op Minelotte weet dat de meesten hun straf niet overleven. Dat nooit. Dan spring ik nog liever in een zee vol haaien.

‘Breng hem weg!’ wuift de keizer.

Ineens weet ik wat ik moet doen. Iets dat zo idioot is dat ik het bijna niet durf te denken. Ik voel een hand op mijn schouder. Het is nu of nooit. Ik schrik als ik mezelf hoor roepen.

‘Sire! Ik wil voor u koken!’

Heel even is het doodstil. Dan hoor ik eerst een raar gesnuf vanaf de troon. Huilt de keizer? Ik zie strepen van tranen in het poeder op de wangen van de keizer. Dan hoor ik een gierend geluid, het klinkt als een varken dat gekeeld wordt. Hij huilt niet, hij lacht.

‘Koken voor mij? Horen jullie dat?’ Linus kijkt naar het rijtje lakeien naast hem, die allemaal beleefd meelachen. Alleen de raadsheer vindt het niet grappig.

Ik voel me vreemd kalm en ben helemaal niet bang meer. Wat best gek is, omdat iedereen die eerder voor de keizer heeft gekookt nu op de Witte Rots zit.

‘Ja, ik wil voor u koken. En als u het niet lust, mag u mij naar de Witte Rots verbannen, net als iedereen.’

De keizer droogt zijn tranen en kijkt naar de raadsheer, die al die tijd zwijgend naast hem heeft gestaan. ‘Hij wil echt voor mij koken!’ Daarna kijkt hij opnieuw naar mij. ‘En waarom denk jij iets te kunnen maken dat ik lekker vind? Iedereen die het geprobeerd heeft, zit nu rauwe meeuweneieren leeg te slurpen op de Rots. Zo verdrietig steeds, als ik er weer eentje weg moet sturen. Al die kindjes die alleen achterblijven. Maar ik heb geen keus, want ik kan nou eenmaal niet accepteren dat onderdanen hun

keizer teleurstellen. Is het nou echt te veel gevraagd dat iemand fatsoenlijk voor mij, de keizer, kookt?’

‘Ik kan koken, sire. Ik kook al sinds mijn negende.’

De keizer kijkt nog een keer naar de raadsheer, die bijna onmerkbaar knikt.

‘Nou, vooruit dan maar. Als ik jou was, had ik een jaartje dwangarbeid gedaan, daar word je een sterke jongen van. Maar goed, jouw keuze.’

En dan zeg ik ineens iets nóg idioters. ‘Ik heb een voorstel, sire. Ik kook zeven dagen voor u. Als het me lukt om iedere dag iets te koken dat u lust, laat u alle mensen op de Witte Rots vrij. En mij ook natuurlijk.’

De mond van de keizer valt open. ‘Ik weet niet of je gek bent of levensmoe, hoe jong je ook bent. Je stond in ieder geval wel vooraan toen ze lef uitdeelden.’

Ik voel me helemaal niet zo dapper als de raadsheer zijn ogen samenknijpt en zijn blik in de mijne boort. Het lukt me om een paar seconden niet te knipperen. Dan buigt hij zich naar de keizer toe en fluistert iets in zijn oor.

De keizer haalt zijn schouders op. ‘Het lukt hem toch niet. Goed, we hebben een afspraak. Zeven dagen. Maar als jij de inzet verhoogt, doe ik dat ook. Lust ik iets niet, dan is het plons, dag mangodief! Dan mag je zelf naar de Witte Rots zwemmen. Graag of niet, zeg het maar.’

Ik zie vinnen door het water snijden, kleine koude ogen, een opengesperde muil met scherpe tanden...

‘Graag!’ roep ik, voor ik niet meer durf. ‘Maar u moet me wel vrijlaten, anders kan ik geen spullen verzamelen om mee te koken. Ik vlucht niet. Erewoord.’

Weer fluistert de raadsheer iets tegen de keizer, maar die wuift hem weg.

‘Als ik niet meer kan vertrouwen op het erewoord van

een dief, waar moet het dan heen met dit eiland? Erewoord is erewoord. Vanavond zeven uur het eerste gerecht, mangodief. Ik hoop voor je dat het lekker is. En nu wil ik een broodje suiker, ik krijg honger van al dat gepraat over eten.'

En zo loop ik toch de poort van het paleis uit. De zon schijnt en ik snuif diep om de smerige kerkerlucht uit mijn longen te blazen.

'Daar is-ie! Mick! Mick!' Lori stuift op me af en slaat haar armpjes om mij heen. Ik ben niet zo knuffelig, maar nu stop ik mijn neus even in de lange haren van mijn zusje. Even later voel ik nog meer armen om me heen. Pieke. Remo staat een paar meter verderop. Hij kijkt boos.

'Je zei dat je erover na zou denken en nu ben je stiekem toch mango's gaan plukken! Moest je weer per se de held uithangen? Had mij dan wakker gemaakt, zodat we samen konden gaan.'

'Mick is toch weer vrij?' sust Pieke, maar ze kijkt me een beetje raar aan.

'Mazzel. Het had heel anders af kunnen lopen.'

Ik zwijg.

'Hebben ze je gevangengenomen?' vraagt Lori.

'Ik was in een boom geklommen met een wespennest. Twee soldaten wilden zelf mango's jatten en schudden aan de boom. De wespen werden boos, ik viel uit de boom en ze sloten me op. Vanmorgen moest ik bij de keizer komen.'

'En die liet je zomaar gaan?' Remo grijnst.

Ik voel me nog schuldiger.

'Zoiets. Kom, we gaan naar huis.'

We dalen de straatjes af richting het strand. Mijn